

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1543/2020
13.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Михајло Стојановић, адвокат из ..., против туженог „Зора промет“ ДОО за производњу и промет, Алексинац, чији је пуномоћник Живко Ракоњац, адвокат из ..., ради поништаја решења и утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2494/19 од 06.03.2020. године, на седници одржаној 13.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2494/19 од 06.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П1 101/18 од 03.06.2019. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи, као незаконито решење туженог од 12.03.2018. године, којим јој престаје радни однос код туженог са 12.03.2018. године, па је ставом другим изреке одбијен и тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је код туженог засновала радни однос на неодређено време почев од 12.09.2017. године, а да јој је 12.03.2018. године незаконито престао радни однос. Ставом трећим изреке одбијен је и тужбени захтев за исплату разлике између зараде коју би примила у периоду од 13.03. до 21.03.2018. године и накнаде коју би остварила код НСЗ, уз уплату одговарајућих пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање, у складу са законом, као и исплату 12 месечних зарада са законском каматом почев од 29.01.2019. до исплате. Ставом четвртим изреке обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка од 124.500,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2494/19 од 06.03.2020. године, преиначена је првостепена у ставу првом и другом изреке, тако што је поништено, као незаконито, решење туженог од 12.03.2018. године, којим је тужилци престао радни однос код туженог на одређено време, а утврђено је да је засновала радни однос код туженог на неодређено време почев од 12.09.2017. године. Истом пресудом укинута је

првостепена одлука у ставу трећем и четвртном изреке и предмет враћен истом суду на поновно одлучивање у том делу.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. у вези члана. 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити у складу са одредбом члана 407. ЗПП.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужилца је била у радном односу код туженог на одређено време, на основу седам сукцесивно закључених уговора о раду, са различитим временским трајањем (два, три, четири и седам месеци) и то у периоду од 06.08.2015. до 12.08.2017. године. Након прекида од 30 дана, са туженим је 12.09.2017. године закључила нови уговор о раду на одређено време, ради обављања истих послова, а радни однос јој је престао на основу решења туженог од 12.03.2018. године, којим јој је отказан уговор о раду због истека рока на који је уговор закључен. Тужбу ради поништаја решења о престанку радног односа и утврђења да јој је радни однос на одређено прерастао у радни однос на неодређено време поднела је 13.03.2018. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев, налазећи да је решењем туженог од 12.03.2018. године само констатован истек времена на који је уговор закључен, а одбијен је и захтев за утврђење да јој је радни однос на одређено прерастао у радни однос на неодређено време, уз закључак првостепеног суда да је тужилци решење о престанку радног односа уручено 12.08.2017. године, па је имала право да тражи да се утврди да су наступили услови за преображај радног односа у року од 60 дана од пријема решења, што је она пропустила да учини, па је правноснажношћу овог решења прекинут континуитет рокова из члана 37. став 1 Закона о раду, што и њен тужбени захтев и у овом делу чини неоснованим.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом туженог указује да је другостепени суд погрешном применом материјалног права, преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев у овом делу.

Наиме, одредбом члана 37. став 1 Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05....и 75/14), прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и слично и то за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или с прекидима не може трајати дуже од 24 месеца. Ставом 4. истог члана одређено је да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код

послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

За примену цитираних законских одредаба потребно је имати у виду да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори), имају сматрати једним уговором. Ако запослени ради на истоврсним пословима, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од две године. За преображај радног односа је довољно да запослени настави да ради након истека законом прописаног рока, при чему аутоматски долази до преображаја на основу закона. Наиме, радни однос на неодређено време је правило, а рад на одређено време је изузетак, због чега је Законом о раду и ограничено трајање радног односа код истог послодавца на истим пословима на период од 24 месеца. У оквиру тог рока може бити закључено више сукцесивних уговора, али чим протекне наведени рок, по истеку две године рада (рад на истоврсним пословима), активира се правило о преображају, без обзира на евентуално закључење новог уговора, па су се стекли услови за прерастање радног односа на неодређено време. Дакле, за обављање одређених послова може се више пута заснивати радни однос на одређено време, при чему укупно трајање по сукцесивним уговорима не може бити дуже од 24 месеца.

У конкретном случају тужилца је код туженог први пут засновала радни однос на одређено време уговором од 06.08.2015. године, након чега је закључила више уговора о раду на одређено време, са различитим временима трајања, али ради обављања истих послова (послови ...), на који начин је без прекида радила код туженог до 12.08.2017. године, а на основу новог уговора о раду на одређено време, који је закључила са туженим 12.09.2017. године, радила је до доношења последњег решења о престанку радног односа од 12.03.2018. године.

Имајући ово у виду, односно да према одредби члана 37. став 1. Закона о раду, радни однос на одређено време - непрекидно или с прекидима не може трајати дуже од 24 месеца, а да је тужилца радила код туженог почев од 06.08.2015. године, што значи да је рок од 24 месеца истекао 06.08.2017. године, а да је тужилца и протеком тог рока наставила да ради код туженог на истим пословима, то је наступио услов за преображај радног односа са одређеног на неодређено време, у складу са одредбом члана 37. став 4. Закона о раду. Тужилца је након прекида од 30 дана закључила нови уговор о раду са туженим, па супротно становишту првостепеног суда, није имала правни интерес да тражи поништај решења о престанку радног односа од 12.08.2017. године, већ само решења којим јој је коначно престао радни однос и након ког је престала да ради код туженог, а то је побијано решење од 12.03.2018. године. Како је ово решење донето након истека 24 месеци од закључења првог уговора (од 06.08.2015. године), односно након што је тужилци по сили закона радни однос прерастао из одређеног у радни однос на неодређено време, то је правилно побијаном одлуком поништено, као незаконито.

На овај начин другостепени суд је правилно утврдио да је тужилци радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време почев од 12.09.2017. године, када је након истека 24 месеца поново закључила уговор о раду са туженим, те да јој је решењем од 12.03.2018. године незаконито престао радни однос код туженог, па је правилна побијана одлука и у делу којим је поништено решења о престанку радног односа.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић